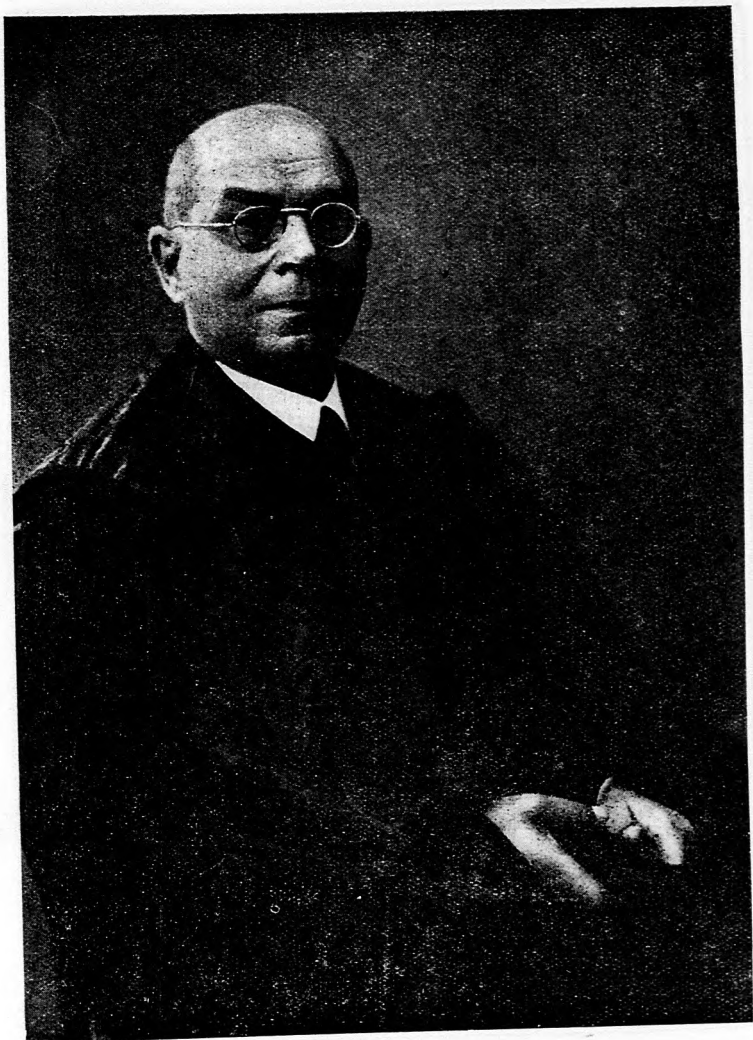

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI KÖZLÖNY

Szerkeszti a püspöki hivatal
A szerkesztésért felelős FUTÓ ANDRÁS
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZ.

Megjelenik minden hó 15-én. — Előfizetési ár 1 évre 6 pengő.
Postatakarékpénztári csekk számla: 43.916.

MAKLÁRY KÁROLY
A TISZANTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET PÜSPÖKE
1876—1938.

MAKLÁRY KÁROLY

Ezerkilencszázharminchat december tizenhatodikán püspökszentelésre kondultak meg a debreceni ősi Nagytemplom harangjai. Szent jeladás volt ez, melyre ugyanabban az órában visszhanggal feleltek a tiszántúli református egyházkerület tornyaiban az összes harangok.

Csak most történt: mintha tegnap vagy tegnapelőtt történt volna. És most, rövid másfél év után, újra megremeg a harangok érkeble. Búgásuk megrendítő s az éretőmeggel együtt megrendül millió szív: nemrég választott új püspökét máris temeti Debrecen s Tiszántúl.

„Debrecen Püspöke.” Négyszáz év óta fogalom ez a szó, mely nemesak itt Debrecenben, s nemesak a Tiszántúlon: de országszerte, sőt a határokon túl, mindenütt, ahol magyar ember él, tisztelettel paranesol. Első helyen minden bizonnyal Debrecen érezte e szó varázsát. Debrecen a kálvinizmus tette azzá, ami: történetírók megállapítása az, hogy Debrecen alig emelkedett volna ki a környező alföldi hajdú mezővárosok sorából, ha az isteni gondviselés ide nem állítja egymásután a nagy szellemi és etikai kiválóságok: a debreceni püspökök hosszú sorát; kezdve Méliusz Juhász Pétertől, a „Magyar Kálvin”-tól, — aki heroikus hitével, megcsodálni való tudásával, szervező erejével s főként az általa magasra lobbantott fáklával, a Kollégiummal, Debrecen a magyar kálvinizmus szellemi középpontjává tette, honnan az Evangélium fénye, melege s tisztán sugárzó életereje a Tiszántúlt a legnagyobb egyházkerületté emelte.

Boldogemlékű Baltazár Dezső püspökünk halála után ezért várta szorongó szívvel Debrecen s Tiszántúl kálvinista népe: ki lesz a Vezér utóda, ki emeli magasra a meghanyagott zászlót? . . . Ez a szorongó várakozás boldog megnyugvásra vált, amikor 1936 egyik novemberi őszi alkonyán felragyogott Debrecen s a Tiszántúlt felett az új püspök: **Maklár y Károly** neve.

Maklár y Károlyt már akkor szívébe fogadta egész Debrecen s egész Tiszántúl. Egyik életrajzírója így jellemezte az új püspököt:

„Érdemes multja igazolja, hogy ő a rendtartó békesség embere . . . Mint szónokot is valami nyugodt biztonság jellemzi. Olyan, mint a medrében áldott békével haladó folyó. Kifűnő hivatalnok. Kiforrott lelkipásztori és emberi jellem. A józan tervezés és a tiszta belátás embere. Jóleső melegség árad lelkéből a baráti körben. Kijelentéseiben, tetteiben komoly, tartózkodó, megfontolt.”

Csakugyan ilyennek ismertük meg őt. S ezeket a nagy értékeket siratjuk most, oly korán s váratlanul közibénk érkezett ravatala felett.

Egy nagy lélekbúvár mondja, hogy minden ember önálló egyéniség, aki senki máséhoz nem hasonlít, és aki egyenesen az örökkévalóságból hozza sajátos jellemét. Maklár y Károlyt az Úr kezéből s most mind az öt talentummal, sőt annak gazdag kamataival, merjük mondani: a kétszeresével számol be az Úr számolya előtt.

De mi az ő sajátos lelki kinesei közül e pillanatban legtöbbször értékeljük az ő békés, szelíd lelkületét. Bételt rajta a Pásztorok Pásztorának próféciája: „Boldogok a békességszerzők, mert ők az Isten fiainak mondatnak” (Mt. V: 9.). És bételt rajta a Nemzetek Apostolának legszebb meghagyása: „A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt: az Úr közel!” (Filip. IV: 5.)

A Maklár y Károly sajátos lelkiségében az eleve elrendelő isteni gondviselés bölcsen egyesítette a békés és szelíd jellemvonásokkal a férfias erőszekvésűséget. A békés lelkület és erőszekvésűség nemhogy ellentétben volnának egymással, — sőt inkább kiegészítik egymást. A békesség sziklavárát s abban a békesség templomát csak az erőszekvésű ember építheti meg. És három olyan hatalmas korporációt, mint a tiszántúli egyházkerület, a nyolevanezer lelkes debreceni egyház és e kettős aranyfoglalatban a legszebb drágagyöngy, a Kollégium: vajjon hogyan vezethette volna Istenben boldogult Püspökünk, ha nem erős kézzel?

Óh, nem volt ez a kéz sohasem sebeket osztó, vagy fájdalmat okozó. Csak az evezőt s kormánykereket tartotta keményen. Az a rövid másfél esztendő, mely alatt a kormányosi hídon állott, — de hozzávéve az az egész három évtized, mely alatt már előzőleg is megkülönböztetett vezetői órhelyen töltött: nevét ragyogóvá s emlékezetét áldottá tették Anyaszentegyházunk történetében.

És most a nagy Püspökök, örökkévalóságba világító fároszok méltó utóda, odaáll az örök Bíró elé. „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszék elé, hogy kiki megjutalmaztassék, aszerint, amiket e testben cselekedett” (II. Kor. V: 10.). Maklár y Károly! Mi hisszük s lelki szemünkkel látjuk, hogy emelt fővel állasz e perben, szemtől-szembena Te Uraddal és a Te megváltó Jézussal, kinek szolgálatára maradék nélkül odaáldoztad a Te lelkipásztori és főpásztori életedet — s méltán szólasz az apostollal: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megáld nekem az Úr, az igaz Bíró!” (II. Tim. IV: 7, 8.). — Szavadra válasz érkezik — ezt is hallván-halljuk ravatalod felett, amint a mérhetetlen tiszta magasságból szívünkbe esendül a Téged sirató Rákóczi-harang szavával egyszerre a mi Urunk Jézus szava:

„Aki nekem szolgál, engem kövessen! és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya!” (Ján. ev. XII: 26.)

Maklár y Károly püspök-atyánk: Isten veled!

Uray Sándor.

Makláró Károly életrajza

Makláró Károly 1876 május hó 24-én született Hejőpapiban — Borsod vármegyében —, ahol ősei apai és anyai ágon évszázadok óta református lelkészek és tanárok voltak. Középiszkoláit Miskolcon és Sárospatakon, a teológiát Sárospatakon és Budapesten végezte és ott szerzett kitéüntetéssel lelkészi oklevelet.

1897 november 1-től Átányon — Heves megyében —, 1898-tól 1901-ig Tiszanánán volt segédlelkész. 1901-től 1904-ig Nyékládházán, 1904-től 1934-ig Kunhegyesen volt rendes lelkész. 1934 május 27. óta a debreceni egyház lelképásztora.

Az egyházi közélet munkáiba korán bekapcsolódott. Nyolc éven át volt a hevesnagy-kunsági egyházmegye főpénztárosa, 12 éven át tanügyi bizottság elnöke, 15 éven át főjegyzője és 20 éven át tanácsbírája. A tiszántúli egyházkerületnek 1924-től jegyzője, 1928-tól tanácsbírája, 1929 óta lelkészi főjegyzője és püspökhelyettese. Az Országos Zsinatnak rendes képviselője, az Egyetemes Konventnek rendes tagja, jegyzője és bírája. Éveken át volt a konventi közigazgatási bizottság előadója.

Több egyházi lapban számos cikke és tanulmánya jelent meg tanügyi, pénzügyi, nyugdíj-ügyi és egyéb, főként a gyakorlati egyházi közigazgatást illető közérdekű kérdésekről. Érvényben lévő egyházi törvénykönyvünknek a lelkészválasztásról rendelkező II. törvénycikkét ő készítette és kodifikálta. Az ORLE hivatalos lapjának, a „Lelkészegyesület“-nek felelős szerkesztője volt az 1936. évben.

Az egyházépítés külső munkáiban is tevékeny részt vett. Kunhegyesi lelkészkedése idején az újonnan épült iskolák, lelkészi és kántori lakások és a kunhegyesi templomnak, az ország egyik legszebb és legnagyobb református templomának külső és belső teljes megújítása jelzik mara-dandóan.

Évek hosszú során keresztül munkás tagja volt a kunhegyesi képviselőtestületnek és Jász-Nagykun-Szolnok vármegye törvényhatóságának.

Számos szociális, kulturális, társadalmi és karitatív intézménynek megalapítója és feleségével együtt buzgó munkása, a belmissziói munkának odaadó művelője.

Sokízben tett külföldi tanulmányutakat. Bejárta Ausztriát, Svájcot, Német-, Olasz- és Franciaországot.

1901-ben nősült. Felesége Kérészy Anna, néhai Kérészy Barna tiszánánai lelképásztor, egyházkerületi tanácsbíró, zsinati és konventi tag leánya. Három leánygyermeke van ; valamennyi férjezettek és van két unokája.

A tiszántúli egyházkerület gyülekezetei Dr. Kiss Ferenc és Dr. Révész Imre után Makláró Károlyt választották meg egyházkerületi főjegyzővé.

Mint egyházkerületi főjegyző Baltazár Dezső püspöknek legteljesebb bizalmát bírta és egyik leghívebb munkatársa volt ; az élete végéig szakadatlanul dolgozó nagy püspököt minden-hova elkísérte, sőt nem egyszer helyettesítette. Így ismerhette és szerethette meg Makláró Károly magyaros meleg egyéniségét egész Tiszántúl s így történt, hogy a nagy püspök halála után a Presbitériumok elhatározó többsége őt ültette be a debreceni fényes multú püspöki székébe, melyben ő volt a 45. püspök.

Beiktatása 1936 december 16-án történt fényes külsőségek és szívet melegítő bensőség formái között.

Beiktató beszéde (I. Kor. 4 : 1—2) tele volt tettvággyal, alázatos hittel és bízó remény-séggel. Baltazár püspök emléke elevenedett fel újra, amikor a tisztelgő küldöttségek véget érni

nem akaró sorának külön-külön frappáns elevenséggel és találó közvetlenséggel adta meg a választ. Nagy munkabírását és munkaerejét csak egészsége gyöngülése kevesbítette. Ünemésztő fáradtsággal látogatta egyházkerületét, a tanintézeteket és vett részt a különböző egyházi és közéleti gyűléseken.

Hűséges családja odaadó gondoskodása ragadta ki munkalázából és kényszerítette, hogy önmaga egészségével is törődjék.

Különösen szívéhez nőtt gondolat volt a Kollégium négyévszázados jubileuma és a vele kapcsolatos alkotások ügye.

Egyetemes egyházi érdekű tevékenységet folytatott mint az Országos Református Jóléti Társaság (ORJO) elnöke, és ugyancsak mint az Országos Református Lelkeszi Nyugdíjintézet ügyvezető elnöke.

Nemzetépítő tevékenységét még kunhegyesi lelkész és egyházkerületi főjegyző korában kormányfőtanácsosi címmel ékesítette fel Kormányzó urunk kegye, aki Maklár Károly irányában mindig kitüntető szeretetteljes érdeklődéssel viseltetett.

Nagyszabású püspöki programjának még a nyitánya is alig hangzott el, még alighogy elkezdte mint debreceni püspök a tiszántúli reformátusság reprezentálását, kétnapi kemény vívódás a halállal, kicsavarta kezéből a pásztorbotot, összeroppantotta híveiért és családjáért égő szívét és gyász fekete leplével borította be nem egész kétévi intervallum után egész Tiszántúl református népét.

Maklár Károly püspök betegsége és halála

Alig 48 órai szenvedés után elköltözött váratlanul az élők sorából a Tiszántúli Református Egyházkerület melegsívű, fáradhatatlanul munkás nagy püspöke: Maklár Károly.

Kedden délelőtt még hivatalában dolgozott, intézte kerületének ügyeit s hosszabban és élénken tárgyalt Dr. Sz. Kun Béla egyházkerületi tanácsbíróval, aki Ót Parádra utazása előtt kereste fel.

Kedden délelőtt 11 órakor Püspök úr feleségével, a Főtiszteletű Asszonnyal, Futó András püspöki titkárral és Baja Mihály lelképásztorral — előző napi telefonon történt megállapodása szerint — autóval útrakelt Demecserbe, hogy elsőízben meglátogathassa Kiss Lajos esperest és családját, ahova még eddig eljutni nagy elfoglaltsága miatt nem tudott. Az útra jó közérzettel indult, odaérkezett minden fáradtság érzete nélkül. Ebédidő alatt azonban rosszul kezdte magát érezni, annyira, hogy azonnal vissza kellett fordulniuk s Debrecenbe 5 órára már nagyon betegesen érkezett vissza. Hazaérkezése után azonnal ágybafeküdt, rögtön értesítették és hívták háziorvosát: Dr. Keller Ferenc egyetemi m. tanárt, aki *epihólyaggyulladás állapotot állapított meg nála*. Nem látzott azonban súlyosnak a betegség, az volt a re-

mény, hogy öt nap alatt lezajlik a baj, láztalan lesz és tíz nap alatt az ágyat is elhagyhatja. Jó tünetnek mutatkozott ugyanis, hogy hidegrázás nem lépett fel. Az egész szerdai nap a leggondosabb orvosi felügyelet alatt telt el. Mikor a hidegrázás lépett fel, akkor már nagyon aggódtunk. Az orvosok úgy látták, hogy geny ment a vérbe és szepszis lépett fel. Központi légzési bénulás lépett fel és légzése kikihagyott. Ez ellen is injekciókat kapott.

Csütörtökön hajnalban kettőtől négy óráig nagyon szenvedett, ópiuminjekciót kapott és közben-közben kevés időre elaludt. Éjszaka erős láz lépett fel, mely egészen 40.6-ig emelkedett. Reggelre azonban a láz leesett 37.3 fokra s ez nagyon megnyugtató volt. Már egészen jól érezte magát, kérte az ujságot. Olyan erős volt, hogy segítség nélkül ment a fürdőszobába. Utána ismét lefeküdt.

Tíz óra után újból hidegrázás lépett fel. És ettől kezdve az állapota reménytelenné vált. Egyre jobban szenvedett. Ötpercenként kapott injekciót... oxigén tömlőt... Így tartották benne az életet délután három óráig. És fél négykor meghalt. Felesége átölelve tartotta s gyermekei mind ott álltak ágyánál. A karjaik között halt meg.

Nagyon szenvedek, nagyon rosszul vagyok, ezek voltak az utolsó szavai. Az utolsó perceig eszméletlenül volt. Még két perccel a halála előtt azt mondta az orvosoknak:

Nem volna jó, ha megoperálnának?

Az orvosi vizsgálat szerint a püspök halálát a hirtelen fellépett súlyos betegség folytán bekövetkezett szívgyengeség okozta.

Makláró Károly püspök nagyon boldog családi életet élt. Feleségét, leányait nagyon szerette, unokáiért rajongott, színes fényképük ott állott mindig hivatali íróasztalán. A kis Judit a szemefénye volt. Úgy becézte: „Napsugár kisasszony.”

A kicsi leányka is — aki rendkívül fejlett, okos gyermek — rajongó szeretettel csüggött nagypapján. S kérekedett is a nagybeteghez, de édesanyja kíméletből nem akarta odaaengedni. Makláró Károly püspök azonban halála előtt félórával magához kérette a kis Napsugár kisasszonyt. A leányka boldogan szaladt nagypapjához, aki magához szorította és mosolyogva csókolgatta unokáját.

Ezek a pillanatok megrendítőek voltak, a környezeté érezte, hogy a püspök búcsúzik szemefényétől, a kis Napsugár kisasszonytól... Másik kis unokája: Tamás még nem volt tegnap Debrecenben s tőle elbúcsúzni nem tudott.

Makláró Károly püspököt határtalan szeretet kötötte össze családjával. Az volt számára az igazi boldogság, ha együtt lehettek. Életének egyik legszebb szakasza most következett volna, éppen ma, pénteken reggel indultak volna Svájcba. Boldogan várta a püspök ezt a napot, hogy végre együtt lesz az egész család. Mindent előkészítettek az útra, a boldog együttnyaralásra.

A megboldogult nagy halott felesége Makláró Károlyné maga is beteg, az önként, lelkesedéssel vállalt sok szeretetmunka felőrlte egészségét és így fokozottan kell vigyázni reá. A szenvedés, a váratlan csapás nagyon lesújtotta a jóságoslelkű püspöknet, aki egy pillanatra sem mozdult el férje mellől s amikor meghalt, ott zokogott forrón szeretett élettársa mellett. Egyetlen másodpercre nem lehetett elvinni a halott mellől, onnan vitték el este a halottat a zokogó özvegytől.

Makláró Károly püspök haláláról azonnal értesítést kaptak báró Vay László államtitkár, egyházkerületi főgondnok, Dr. Ravasz László püspök, konventi elnök — aki a temetési szolgálatot fogja végezni —, valamennyi esperes, egyházmegyei gondnok.

Csütörtökön délután 5 órakor megszólalt valamennyi debreceni református templom harangja és fél órán át siratták a váratlanul eltávozott püspököt.

A temetés vasárnap délután 4 órakor lesz Debrecenben, a város által adományozott díszsírhelyen. A ravatalozás a Nagytemplomban lesz vasárnap, ahova ezek fognak elzarándokolni, hogy utoljára lássák és mondjanak Istenhozzádot annak a jó embernek, akinek meleg szíve szeretetet árasztott híveire s mindenkire, akinek vele akár hivatalában, akár hivatalán kívül érintkezése volt.

Forrón szeretett családján kívül mély gyással és nagy fájdalommal búcsúzik tőle legközelebbi hivatali környezeté, a püspöki hivatal tisztikara, sok-sok tisztelője és egész egyházkerülete, annak minden intézménye.

DEBRECEN SZABAD KIRÁLYI VÁROS ÉS A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET KÖNYVNYOMDA-VÁLLALATÁNAK

„MÉLIUSZ” könyv-, papír- és író-szerkereskedése
 Debrecen, Ferenc József-út 26. szám.
 Pontos, előzékeny és figyelmes kiszolgálás.

Telefon: 32-70.

„Elesett a mi fejünknek koronája“.
Siralmak V: 16.

A B. F. R. A.

A mérhetetlen csapás súlya alatt összetörve, Isten akaratán gyermeki alázattal megnyugodva, mélységes fájdalommal jelentjük, hogy a legjobb férj, apa, nagypapa, testvér és rokon

MAKLÁRY KÁROLY

a tiszántúli református egyházkerület püspöke, debreceni lelkipásztor, a debreceni presbiterium elnöke, m. kir. kormányfőtanácsos, a Református Egyetemes Konvent és Zsinat rendes tagja, a Lelkészi Nyugdíj-, „Özvegy- és Arvagyámintézet“ elnöke, Debrecen szab. kir. város törvényhatósági bizottságának örökös tagja, a Debreceni Református Kollégium Igazgatótanácsának elnöke, számos egyházi és társadalmi egyesület elnöke stb.

1938 július hó 7. napján délután 1/2 4 órakor, rövid, súlyos szenvedés után, életének 63. boldog házasságának 37. esztendejében elhunyt.

A temetési szertartás július 10-én, délután 4 órakor a Nagytemplomban kezdődik és véget ér a Köztemetőben a város által adományozott díszsírhelynél.

Drága halottunk emlékét soha el nem múló kegyelettel őrizzük.

Debrecen, 1938 július 7.

Özvegye: Maklár Károlyné Kérészy Anna.

Gyermekei és vejei: Maklár Anna és férje: mándi Mándy Lajos.

Maklár Lenke és férje: ifj. Józsa Sándor.

Maklár Magdolna és férje: Dr. Geher István.

Unokái: mándi Mándy Tamás és Józsa Judit.

Testvérei: Maklár Dezső és Maklár Sándor családjaikkal.

A B. F. R. A.

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET, a váratlan veszteség tüzeiben égő mély fájdalommal tudatja, hogy

FŐTISZTELETŰ ÉS MÉLTÓSÁGOS MAKLÁRY KÁROLY

református püspök, a debreceni református egyház lelkészelnöke, m. kir. kormányfőtanácsos, a Református Egyetemes Konvent és Zsinat rendes tagja, a Lelkészi Nyugdíj-, „Özvegy- és Arvagyámintézet“ elnöke, Debrecen sz. kir. város törvényhatósági bizottságának örökös tagja, a Debreceni Református Kollégium Igazgatótanácsának elnöke, számos egyházi és társadalmi egyesület elnöke stb.

rövid, súlyos szenvedés után, folyó évi július hó 7-én, délután félnégy órakor, nemes lelkét visszaadta Teremtő Istenének, kit egész élete odaadásával szolgált az utolsó pillanatig, hordozván vállain a krisztusi szelidség hófehér palástját.

Nagy halottunkat folyó évi július hó 10-én, vasárnap délután négy órakor az ősi Nagytemplomban tartandó gyászistentisztelet után temetjük el a Debrecen város által adományozott díszsírhelyre.

Debrecen, 1938. évi július hó 7.

„A Lélek bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is: örököseik Istennek, örököstársai pedig a Krisztusnak; ha vele együtt szenvedünk, vele együtt is dicsőülünk meg!“

(Rómaiakhoz írott levél, VIII: 16-17.)

A DEBRECENI REFORMÁTUS EGYHÁZ PRESBITERIUMA az örökéletnek a mélységes emberi fájdalomtól kiragyogó reménységével, Istennek akaratában imádkozó lélekkel megnyugova tudatja, hogy szeretett lelkipásztora és lelkészelnöke

MAKLÁRY KÁROLY

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET PÜSPÖKE

életének 63-ik évében, debreceni lelkipásztorságának 5-ik, püspökségének 2-ik esztendejében, folyó hó 7-ik napján visszaadta lelkét az Örökkévaló Istennek.

Temetése folyó hó 10-ik napján, vasárnap délután 4 órakor lesz a Nagytemplomban tartandó gyászszertartás után a Köztemető dízsírhelyén.

Debrecen, 1938 július hó 7-én.

„Bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között“.

I. Sámuel XX : 3.

A B. F. R. A.

„Sionnak utai gyászolnak.“
Jer. Sir. I. rész 4. vers.

A DEBRECENI REFORMÁTUS KOLLÉGIUM mély fájdalommal jelenti, hogy

MAKLÁRY KÁROLY

a tiszántúli református egyházkerület püspöke, a református Egyetemes Konvent és Zsinat rendes tagja, Kollégiumunk igazgatótanácsának elnöke stb.

folyó hó 7-én d. u. félnégy órakor rövid ideig tartó súlyos szenvedés után Debrecenben elhunyt. Benne mindig megértőszívű vezetőjét vesztette el a Kollégium, amelynek éppen most olyan igen nagy szüksége lett volna rá.

Nagy halottunk testi részét folyó hó 10-én, vasárnap délután 4 órakor a Nagytemplomban kezdődő gyászszertartás után fogjuk örök nyugalomra helyezni a Debrecen sz. kir. város által a Köztemetőben adományozott dízsírhelyen.

Debrecen, 1938 július 7.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!“
Ésaiás XLIII. rész 1. vers.

A B. F. R. A.

DEBRECEN SZ. KIR. VÁROS KÖZÖNSÉGE mélységes megilletődéssel jelenti, hogy törvényhatósági bizottságának örökös tagja,

MAKLÁRY KÁROLY

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET PÜSPÖKE STB.

július hó 7-én az élők sorából elköltözött.

Nagy halottunk földi részeit július hó 10-én, vasárnap délután fogjuk a Nagytemplomban 4 órakor kezdődő gyászszeretartás után a Köztemetőbe utolsó útjára kísélni.

Közéletünk kimagasló egyéniségének emlékezetét hálás kegyelettel őrizzük meg.

Debrecen. 1938 július hó 7.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalatának felügyelőbizottsága mély gyásszal tudatja, hogy kiváló tagja.

FŐTISZTELETŰ ÉS MÉLTÓSÁGOS

MAKLÁRY KÁROLY

a tiszántúli református egyházkerület püspöke,
a református Egyetemes Konvent és Zsinat rendes tagja,
m. kir. kormányfőtanácsos

folyó hó 7-én délután fél 4 órakor elhunyt.

Temetése folyó hó 10-én, vasárnap délután 4 órakor lesz a Nagytemplomban történő gyászszeretartás után a Köztemetőben, a város által adományozott díszsírhelynél.

Debrecen, 1938 július hó 7.

EMLÉKÉT SZERETETTEL MEGŐRÍZZÜK!